

Påvens fastebudskap 2004

"Kära bröder och systrar, låt oss med förtröstan ge oss ut på vår fasteresan, understödda av innerlig bön, botgöring och omsorg om dem som är i nöd."
(Johannes Paulus II,
fastebudskap 2004)

2004-03-05

Kära bröder och systrar! 1. Den uppfordrande askonsdagsriten markerar början av den heliga fastetiden, när liturgin ännu en gång kallar de troende till en radikal

omvändelse och till att förlita sig på Guds barmhärtighet.

Temat för detta år – ”*Och den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig*” (Matt. 18:5) – inbjuder oss att reflektera över barnens villkor. I dag fortsätter Jesus att kalla dem till sig och att ställa fram dem som ett exempel för alla dem som önskar att bli hans lärjungar. Jesu ord uppmanar oss att undersöka hur barnen behandlas i våra familjer, i samhället och i kyrkan. De är också en sporre för oss att återupptäcka den enkelhet och den tillit som de troende måste öva upp för att efterlikna Guds son, som delade de smås och de fattigas lott. Sankta Clara av Assisi älskade att säga att Kristus ”låg i en krubba, levde på jorden i fattigdom och dog naken på korset.” (Testament, *Franciscan Sources*, nr 2841).

Jesus hyste en särskild kärlek till barnen på grund av "deras enkelhet, deras livsglädje, deras spontanitet och deras förtröstan, fylld av tron på underverk" (Angelus Message, 18 december 1994). Därför önskar han att församlingen skall öppna sin famn och sitt hjärta för dem på samma sätt som han gjorde: "Och den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig" (Matt. 18:5). Bredvid barnen placerar Jesus "de allra minsta av bröderna": de lidande, de behövande, de hungrande och de törstande, främlingarna, de nakna, de sjuka och de fängslade. Genom att välkomna dem och älska dem, eller genom att behandla dem med likgiltighet och förakt, visar vi vår inställning gentemot honom, ty det är i dem som han alldeles särskilt är närvarande.

2. Evangeliet berättar om Jesu barndom i det enkla hemmet i Nasaret, där han var lydig mot sina

föräldrar och ”blev äldre och visare och vann Guds och människors välbehag” (Luk. 2:52). Genom att själv bli ett barn önskade han att dela våra mänskliga erfarenheter. Han ”avstod från allt”, skriver aposteln Paulus, ”och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors” (Fil 2:7-8). När han vid tolv års ålder stannade kvar i templet i Jerusalem sade han till sina föräldrar, som ängsligt hade letat efter honom: ”Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?” (Luk. 2:49). Hela hans liv karakteriserades sannerligen av en förtröstansfull och barnslig lydnad mot hans himmelske fader. ”Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk” (Joh. 4:34).

Under sina år i offentligheten hävdade Jesus ofta att endast de som blir lika barnen kommer att kunna komma in i Guds rike (jfr Matt. 18:3; Mark. 10:15; Luk. 18:17; Joh. 3:3). I hans undervisning blir små barn en träffande bild av den lärjunge som är kallad att följa sin gudomlige mästare med barnslig läraktighet och foglighet: ”De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket” (Matt. 18:4).

”Att bli” en av de minsta och ”att ta emot” de små barnen: detta är två sidor av ett och samma budskap som Gud upprepar för sina lärjungar i vår tid. Endast den som gör sig själv till en av de minsta kan med kärlek ta emot den minste av våra bröder och systrar.

3. Många troende människor försöker troget följa denna Guds undervisning. Här skulle jag vilja nämna de föräldrar som villigt tar på

sig ansvaret för en stor familj,
mödrar och fäder som föredrar att
inte betrakta framgång i yrkesliv och
karriär som livets högsta värde utan
i stället lägger ner all möda på att
söka bibringa sina barn de
mänskliga och religiösa värderingar
som ger en sann mening åt livet.

Med stor beundran tänker jag också
på all dessa som har anförtrotts att ta
vård om underprivilegierade barn
och på dem som försöker lindra
lidandena hos barn och deras
familjer, lidanden som orsakas av
krig och våld, otjänlig föda och
vatten, påtvingad immigration och
de många olika former av
orättfärdighet som finns i världen.

Vid sidan av en sådan stor
generositet måste emellertid ett ord
bli sagt om själviskheten hos dem
som inte "tar emot" barnen. Det finns
unga människor som har blivit
skadade i grunden av våld från

vuxna: sexuella övergrepp, påtvingad prostitution, indragning i försäljning och bruk av droger; barn som tvingas att arbeta eller som blir värvade som soldater; ungdomar och små barn som får ärr för livet genom att familjen bryts sönder; små barn som fångas upp i den obscena handeln med organ och personer. Vad skall man förutom allt detta säga om aids-tragedien och dess ödeläggande konsekvenser för Afrika? Det har sagts att milliontals personer nu är plågade av denna hemsökelse, och många av dem är smittade redan från födelsen. Människokärleken kan inte blunda inför en sådan skrämmande tragedi.

4. Vad har dessa barn gjort för ont för att förtjäna ett sådant lidande? Från mänsklig synpunkt är det inte lätt att besvara denna oroande fråga, det kanske till och med är omöjligt. Bara tron kan få oss att börja förstå en så djup avgrund av lidande.

Genom att bli ”lydig ända till döden, döden på ett kors” (Fil. 2:8) tog Jesus det mänskliga lidandet på sig själv och belyste det med det strålande ljuset från sin uppståndelse. Genom sin död besegrade han döden en gång för alla.

Under fastetiden förbereder vi oss för att återuppliva påskens mysterium, vilket sprider hoppets ljus över hela vår existens, även i dess mest komplicerade och smärtsamma aspekter. Under stilla veckan vill vi åter ställa fram för oss detta frälsningens mysterium i de suggestiva riterna under påsktriduum.

Kära bröder och systrar, låt oss med förtröstan ge oss ut på vår fasteres, understödda av innerlig bön, botgöring och omsorg om dem som är i nöd. I synnerhet bör denna fastetid bli en tid av ännu större omsorg om barnens behov, i våra

egna familjer och i samhället som helhet: ty barnen är mänsklighetens framtid.

5. Låt oss vända oss till Gud med barnslig enkelhet och kalla honom "Abba", "Fader", så som Jesus lärde oss i bönen Fader vår.

Fader vår – låt oss upprepa denna bön ofta under fastetiden; låt oss upprepa den med djup känsla. Genom att kalla Gud vår fader kommer vi att klarare inse att vi är hans barn och känna att vi är bröder och systrar till varandra. På så sätt kommer det att bli lättare för oss att öppna våra hjärtan för de små och följa Jesu inbjudan: "Och den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig" (Matt. 18:5).

Med detta hopp nedkallar jag Guds välsignelse över var och en av er, genom Marias förbön, moder till Ordet som blev människa och moder till hela mänskligheten.

***Från Vatikanen den 8 december
2003 Översatt av Elisabeth Stenborg,
Signum***

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/pavens-fastebudskap-2004/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/pavens-fastebudskap-2004/)
(2025-08-18)